

Ramona Vergés

Els nostres diputats

Alfred Bosch - Cap de llista de la coalició per Barcelona

Joan Tardà - Núm. 2 de la llista de la coalició per BCN

Teresa Jordà - Cap de llista de la coalició per Girona

No ens podem aturar

Els tres diputats de la nostra coalició tenen una missió d'alta responsabilitat en la nova etapa política que s'enceta: fer d'altaveu seriós de la voluntat d'independència del poble català.

Han estat escollits amb el mandat de treballar amb constància i rigor com a portaveus del nostre anhel de llibertat. Si ells no encerten en la seva missió, tots nosaltres no encertarem en el nostre objectiu. No els serà un treball fàcil i encara estem lluny de la representació decisiva i per tant hem d'aprofitar al màxim els nostres recursos i oferir-los la màxima ajuda.

És, per tant, de vital importància que articulem un comitè de seguiment de la coalició que, a més de ser representatiu de les forces de la coalició, serveixi per a coordinar les accions a fer, el programa a desplegar i els objectius a atènyer. En els propers dies el presentarem públicament.

Reagrupament pot aportar la vàlua dels seus associats que, de forma desinteressada, ja s'ha desplegat abans: tant en l'elaboració dels diferents documents programàtics i estratègics com en les eleccions en les quals ja hem participat. Som una organització molt jove, però ja sàvia d'experiència perquè en els dos anys justos que funcionem hem participat en tres cites electorals. Cal escoltar, pensar i expressar allò que

cal fer i que la nostra aportació sigui de la màxima utilitat.

Entrem en un període de treball en el qual tant les aportacions sectorials com les territorials han d'ajudar a aconseguir la nostra fita estratègica de la declaració unilateral de la independència, i hem d'aprofitar totes les tribunes amb aquest objectiu, com, per exemple, faran els nostres regidors electes participant activament en la Conferència de Municipis per la Independència.

La democràcia és l'eina que ens farà lliures i per això és tan important aprofitar-la, des del moment del vot fins, per damunt de tot, l'exercici coherent, digne i responsable, de la representació assolida.

Cal que, com a coalició, siguem fidels al bé més preuat: la confiança dels ciutadans que ens han escollit com a representants seus perquè des d'avui mateix treballem pel nostre futur.

Com que tenim pressa, tenim feina i tenim la generositat del treball en equip: no ens podem parar.

Rut Carandell

Vicepresidenta de Reagrupament

El dia 20 de novembre, el poble de Catalunya va votar en clau de dependència política. Sense arriscar, sense coratge no hi haurà independència. Sense cultura política ens anirem empassant pactes fiscals, transicions nacionals i anirem votant perquè res canviï o, millor dit, canviï a pitjor. El sistema de salut a Catalunya canviarà de model; no sabem quin perquè no l'expliquen, però serà el que decideixi el govern de CiU amb els diners que decideixi el govern de Madrid. És coherent pensar que s'acosta una sanitat més privada amb cada cop menys recursos públics. Mentre haguem de seguir finançant Espanya i dir-ho en veu baixa i a casa poca cosa podem fer per pal·liar el nostre mal.

Mentre votem en clau de silenci o atorgant confiança a polítics sense coratge, el país seguirà anant a la misèria. Però, mentrestant no arribi la sobirania, tenim l'obligació de saber; saber de tot en la mesura del possible; saber d'economia i economia de la salut. Ells, el govern de Catalunya, poden fer el que a Madrid poden desfer, però als ciutadans ens toca saber què i per què fan i desfan.

La situació actual del sistema sanitari a Catalunya, basat en l'accés universal i el finançament majoritari mitjançant impostos, impostos que no gestionem a Catalunya, ens fa ser dependents de decisions dels altres.

Fins ara, els resultats globals del sistema sanitari català són aparentment bastant bons, ja que presenten uns indicadors tradicionals d'estat de salut que se situen entre els millors dels països occidentals. La OMS, però, fa referència al sistema sanitari espanyol, del català no en parla.

El sistema, però, es susceptible de millorar. Pot millorar en la transparència dels processos decisoris, pot fer-ho en estratègies de formes d'atenció més integrades, entre el sector primari, especialitzat, mental, sociosanitari per tal de millorar l'abordatge de les malalties cròniques; pot millorar en la implementació de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC).

Però el Govern de CiU i el conseller de salut, més que parlar de millores, parlen de la necessitat imposada i autoimposada de reduir el pressupost de salut. Això ha fet, per exemple, que, aquest any 2011,

Continua a la pàgina 2

Ve de la pàgina 1

I si caiguèssim de la figuera?

el pressupost per l'Atenció Primària sigui el 17,5% del pressupost global de Salut, quan el 2003 era del 21,6%. En canvi, no hem sentit res d'aprimar l'estructura de gestió del sistema, fundacions i consorcis vinculats i finançats per la sanitat pública, gerències territorials, etc.

Costa molt arribar a nivells d'excel·lència, però no costa gaire fer malbé el sistema: només cal descapitalitzar allà on pot fer mal. Doncs parlem-ne.

La proporció del PIB destinada a finançar la sanitat pública a Catalunya és molt inferior a la de països i regions de rendes comparables... tenim un estat del benestar en l'àrea de salut inferior al nostre nivell de riquesa relativa respecte el nostre entorn europeu. És a dir, si som coherents, caldria invertir més per millorar, però els fets diuen que cada cop hi haurà menys diners públics per donar servei. Podríem pensar que allò important no és la quantitat que es gasta, sinó com es gasta, però no sabem com es gasta. No ho sabem perquè no hi ha prou transparència en el processos de gestió. Són molt més accessibles les dades de les empreses privades que les dels organismes públics.

Sembla lògic, doncs, abans de parlar de copagament, incrementar els ingressos destinats al finançament de la salut a costa dels ciutadans, que diguem dues coses importants: Una, que sense espoli fiscal tindriem més recursos també per a la salut; i dues, que amb millor finançament, però sense un sistema eficient seguiríem necessitant més diners.

I com ajudaria la independència a la millor eficiència del sistema de salut de la Catalunya Estat?

En l'Estat Català, les decisions del què financem, el com ho fem, com gestionem el servei, com l'avaluem, com el millorem, dependrà només d'allò que es decideixi a Catalunya. I amb els recursos propis podrem garantir una salut per a tothom, amb la millor eficiència i transparència. Un Servei de Salut universal, i amb una rigorosa gestió dels recursos públics.

De moment, però, estem atrapats, i només som espectadors de canvis a pitjor sense cap garantia que qui ens governa tingui clar a qui serveix. Si serveix als ciutadans, a interessos privats o als interessos polítics espanyols.

I cal saber que la descapitalització és també humana. El talent jove i no tant jove se'n va de Catalunya. Uns perquè no tenen perspectiva de futur, els altres perquè veuen com es fan malbé les seves condicions laborals. Però això són figures d'un altre paner, encara que de la mateixa figuera. A veure quan caiem de la figuera, catalans.

Reagrupament, vivere militare est

Marc Viñolas

Coordinador regional de
Barcelona Ciutat

Final d'etapa, primer pas d'un cicle, hem nascut, Reagrupament ha nascut, el nostre projecte ha vist la llum i Catalunya n'ha estat testimoni. Començar va ser un acte de reafirmació personal de patriotisme i de dignitat. Com que viure és lluitar, Reagrupament s'enfronta amb pocs mesos de vida a la seva primera prova, les eleccions del 28 de novembre del 2010 i el país ens observa. Lluny d'obtenir els resultats esperats, quedem fora del Parlament de Catalunya, però per a 40.000 catalans, som motiu d'admiració, pel nostre compromís, voluntarisme i tenacitat.

Passada la primera prova, alguns van dubtar, però el país de vegades és una mica poruc i sempre poc arriscat i volia més proves, volia estar més segur, qui sou?, a què veniu i d'on veniu?, seguireu? sou aventurers o de veritat sou gent de qui ens en puguem refiar? Demostreu-ho!!! I entre els dubtes d'alguns es va sentir una veu clara: tenim corda i força, projecte de país i prou voluntat de servei. Arriba la primavera i hem d'anar als ajuntaments, allà on es pugui treballar per la llibertat del país volem ser-hi hem de ser-hi. I un 22 de maig del 2011 rebem el primer senyal, potser minso perquè, quan t'ho estimes, tot et sembla poc, però la primera carícia la recordes sempre, i Catalunya ens fa una primera carícia, regidors a capitals de comarca, més de 50 representants municipals i fins i tot un regidor a Girona... i, no menys important, ens retrobem amb companys de viatge de totes les formacions polítiques del món independentista, bona gent, gent patriota que avantposa Catalunya i els seus interessos a qüestions partidistes.

Passa l'estiu i s'acosta la tardor, i unes noves eleccions que no són les nostres o que no volem que ho siguin però ho són, i com que viure és lluitar, tornem a fer un exercici de generositat, de valor, entrega i voluntat de servei, i què vol Catalunya de nosaltres?, quin paper ens hi ha guardat? I altra vegada la veu clara enmig d'alguns dubtes i d'alguns dubtosos: cal anar-hi, hem de seguir treballant per consolidar la feina que vam començar a les municipals, hem de sumar per ampliar i enfortir l'espai independentista. La nit del 20 de novembre, Catalunya ens torna a parlar i ens dicta una sentència particular. Sumar amb generositat i tenir un discurs clar i contundent sobre la independència fa possible trencar una tendència a la baixa que feia menys de dos mesos deixava Catalunya sense un sol diputat independentista a Madrid.

Companys, la feina ha estat titànica, però la primera pedra està posada, Reagrupament ha nascut, i com que viure és lluitar, Reagrupament creixerà. Tenim el que cal per ser útils a Catalunya, perquè Catalunya i els catalans han parlat i ens han donat vida per existir, i vots, i seguir lluitant, perquè tenim el lideratge que ens cal, una veu clara que ha marcat el camí, algú que coneix l'anima del país i que surt molt reforçat d'aquest procés. I perquè tenim un equip cohesionat, capaç i entregat que serà capaç de tot. En definitiva tenim una estrella, la que portem amb orgull i amb humilitat, l'estrella Reagrupada, que diu que hem fet realitat l'impossible que ha estat posar en els fonaments la primera pedra de la Catedral de la llibertat que volem construir.

Sant tornem-hi

L'única opció realista que ens queda als catalans és la independència, perquè és l'única que només depèn de nosaltres.

Han passat pocs dies de les eleccions, i ja gairebé se sap tot el que passarà els propers 4 anys. El conseller d'Hisenda de Múrcia ha indicat que "la situació de Catalunya no és la de la regió de Múrcia", durant la presentació de les xifres dels comptes de 2012. Malgrat aprovar uns números amb un ajustament del 10% i noves mesures d'austeritat, l'executiu murcià no retallarà els salaris dels funcionaris públics ni tampoc posarà en marxa el tiquet sanitari. Els retalls als pressupostos de Múrcia seran d'uns 400 milions d'euros.

Mentrestant, a Catalunya, Artur Mas anuncia noves retallades. A més de la reducció del nostre pressupost en un 10% durant el 2011, per al 2012 s'espera que el pressupost encara sigui 1.000 milions d'euros inferior, i paral·lelament, hi hagi una pujada d'impostos. De moment, el govern català està demostrant una valentia encarant retallades cap als seus administrats, mentre encara està per demostrar que sigui capaç de posar damunt la taula que aquestes retallades són per culpa de l'espoli fiscal, que aquests 1.000 milions de noves retallades anunciades equivalen a 21 dies d'espoli fiscal.

En definitiva, Catalunya, el territori

L'alcalde de Vic, Josep M. Vila d'Abadal, anunciant la creació de l'Assemblea de Municipis Independentistes a la IV Assemblea de Rcat

que està rescatant Espanya de la ruïna econòmica, en lloc de deixar d'enviar diners a la metròpoli madrilenya perquè els rebenti en AVEs, subvencions i funcionariat

Jordi Gomis Ollé

innecessari, tenim un govern que ha decidit que els catalans hem de retallar en tot excepte en espoli fiscal. Alguns diran que m'he oblidat del pacte fiscal, no, no ho he fet, però ja fa anys que no crec en miracles. L'única opció realista que ens queda als catalans és la independència, simplement perquè és l'única opció que només depèn de nosaltres, votar partits independentistes. Qualsevol altra de les solucions passa perquè els espanyols l'acceptin, i aquí és on ensopeguem una vegada rere l'altra. El pacte fiscal és l'enèsim projecte que s'estavellarà al mur de la indiferència madrilenya, i els catalans no estem per anar esperant, car el fet de ser espanyols ens empobreix i ens anul·la com a poble.

Pensem que la creació, per exemple, d'una Assemblea de Batlles i Regidors Independentistes dels Països Catalans pot ser una peça clau en la nostra lluita per la independència, per la llibertat i per l'estat propi. I en aquest sentit, estem convençuts que la proposta de l'alcalde de Vic feta pública en la nostra IV Assemblea Nacional, de crear una Associació de Municipis per la Independència va en aquesta mateixa direcció. I Reagrupament hi serà, en podeu estar convençuts.

Independentisme al món

La independència com a reivindicació política, avui

La independència lluny de ser un `rara avis` de la política internacional és un dels procediments que més s'han utilitzat en els darrers anys.

"It is not the size of a nation that is important, but the size of its ambition and of the contribution it can make to the world"

Aquestes paraules, sàvies, les escriu el primer ministre d'Escòcia, Alex Salmond, al final d'un article de lectura obligada, publicat a *The World in 2012* de la revista d'informació global, *The Economist*. Sí, la mateixa que fa tot just uns dies carregava contra Catalunya i recomanava a Rajoy la recentralització dels poders fins ara en mans (si més no formalment) de les comunitats autònomes.

Alex Salmond, sense cap mena de dubte, s'està convertint en el referent del pensament -i de l'acció- independentista europeu. Des del govern, es compromet a portar a terme un referèndum per la independència abans del 2016. Fa feredat comprovar la distància còsmica, sideral, entre el senyor Salmond i el senyor Artur Mas, un personatge que diu votar per la independència, en la consulta de Barcelona, però que ho fa d'amagat.

A diferència de Mas, Salmond no pensa a donar una enèsima oportunitat a l'estat

que el pretén assimilar. Té molt clar que el futur del seu poble, la seva economia, la seva cohesió social i la seva cultura depenen de la independència. I no se n'amaga.

Per altra banda, algú pensa seriosament que una Escòcia independent no formarà part, des del primer moment, de la Unió Europea? Què seria del patrimoni cultural europeu sense una Escòcia independent? És un acudit dolent, fins i tot només pensar en aquesta probabilitat.

És cert, la mida de les nacions no importa. Allò que realment importa és l'ambició, la voluntat de ser lliure, i de contribuir a l'enriquiment del món. Algú pensa que evitant la reivindicació de la independència s'està contribuint a la riquesa mundial? No way! Precisament, allò que hi contribueix és la normalitat d'assumir allò que dotzenes de pobles han assumit en les darreres dècades: la independència és necessària i justa. El 1945, només una cinquantena d'estats van participar en la fundació de les Nacions Unides. Avui en són 193, i d'altres es mantenen al marge. La independència, doncs, lluny de ser un *rara avis* de la política internacional, és un dels procediments que més s'han utilitzat en els darrers anys. Contràriament al que ens volen fer creure, si els catalans i les catalanes reclamem sense complexos la nostra independència, lluny de considerar-nos uns alienígenes, els pobles del món ens diran "Benvinguts al club ... ja trigàveu!"

Josep Sort

En la mort de Matilde Romagosa

Matilde Romagosa de Pruss va morir a Hamburg (Alemanya) el passat dia 17 de novembre, com a conseqüència d'una llarga malaltia. Matilde Romagosa, nascuda a Barcelona l'any 1935, portava 40 anys a Alemanya, principalment a Wolfenbüttel, on va treballar com a professora de català i de castellà. Durant la seva estada a Alemanya, Romagosa va dur a terme una ingent tasca de divulgació de la llengua i cultura catalanes en aquest país. Va ser la promotora d'un monument a Pau Casals a Wolfenbüttel i de l'agrupació cultural amb el nom del Mestre "Amics de Pau Casals / Pau Casals Freunde".

Matilde Romagosa es va integrar des del primer dia a Alemanya i la prova que ho va saber fer és que la van votar com a presidenta del Consell d'Estrangers de Wolfenbüttel (Ausländerrat). Fins i tot va ser proposada per a ser regidora (Stadträtin) a l'Ajuntament, cosa que va declinar.

En la seva joventut va escriure 23 llibres per a adolescents,

publicats a Barcelona i Buenos Aires, així com diversos articles catalanistes en publicacions d'aquest gènere.

L'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) li va atorgar el premi "Batista i Roca" en la seva primera edició, fa vint-i-tres anys. El govern de Niedersachsen la va reconèixer amb el guardó "Internationale Verständigung" i una Fundació (NOM IOS FORA) dels Estats Units li va atorgar el premi "Active Participation in an Investment in Humanity". Durant la Diada Nacional de Catalunya de 2010 va rebre públicament el reconeixement per la tasca duta a terme, per part de la Delegació de la Generalitat de Catalunya a Alemanya.

Matilde Romagosa va formar part de Reagrupament Independentista des del desembre de 2009 fins al seu traspàs. Des de "La Veu" expressem el més sincer condol a la família i amics.

Llibres recomanats

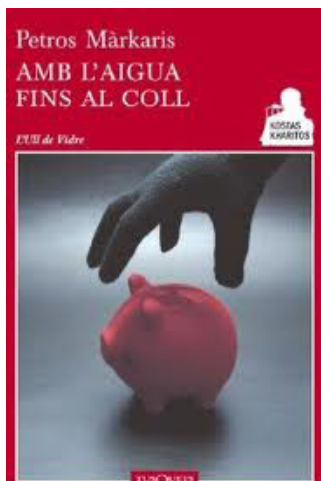
Secció a cura de Pere Torra

Com es viu "Amb l'aigua fins al coll"

Amb l'aigua fins al coll. Petros Mårkaris. Col. L'ull de vidre. Barcelona: Tusquets Editors, 2011.

Els moments de crisi, com els que vivim ara, són propicis a la novel·la negra. Per això resulta oportuna l'obra *Amb l'aigua fins al coll* del grec Petros Mårkaris, que Tusquets presenta dins la col·lecció L'Ull de Vidre, després d'haver-hi publicat *Mort a Istanbul*. Del mateix autor, Pagès Editors també ha publicat en català *L'accionista principal*.

Diem que el llibre és oportú, però no oportunista perquè la novel·la negra, sobretot la nord-americana, compta amb una llarga tradició de reflectir la realitat social immediata. Precisament, Mårkaris situa un nou cas del comissari Kostas Kharitos, del qual ha publicat ja cinc lliuraments, en una Atenes en plena crisi. El llibre és molt ric en l'ambientació d'Atenes, amb una conflictivitat social ben viva i el pessimisme de la gent d'un país que pateix una crisi profunda (continues manifestacions al carrer, retallades de salaris, fins i tot algun suïcida, etc.), i l'autor sap mantenir-ho en un bon equilibri amb l'acció principal de la novel·la.

Amb l'aigua fins al coll comença amb una citació ben explícita de Bertolt Brecht "¿Què és l'atrancament d'un banc, comparat amb la seva fundació?" Banquers i gent vinculada al món de les finances comencen a aparèixer decapitats amb una espasa en estranyes circumstàncies. La novel·la, malgrat la difícil situació en què s'emmarca l'acció, també té moments humorístics com quan el mateix comissari Kharitos, narrador en primera persona, davant del

cos del primer decapitat, es demana: "Què se n'ha fet de la pistola, de l'escopeta, del ganivet, o si m'apuren, del verí, em pregunto. La decapitació pràcticament no es fa servir enlloc del món, i nosaltres feia que no la vèiem des de l'època d'Alí Paixà o del bandoler Davelis." La trama també inclou referències d'un cert to costumista de la vida familiar del comissari Kharitos, la filla del qual es casa a l'inici de la novel·la.

Kostas Kharitos emprèn la investigació que el portarà a enfrontar-se amb altres comandaments policials partidaris d'altres línies d'investigació. A més, Mårkaris, que té formació en ciències econòmiques, és molt acurat a l'hora de descriure els tripijocs financers (per exemple, hi ha una clara i completa explicació sobre els *hedge funds* o el paper de les empreses de qualificació, entre altres) i conclou que el funcionament del crèdit per a les persones i els estats ha estat com un dopatge de conseqüències nefastes per a la salut de l'economia, tal com els passa als esportistes amb la seva salut.

Lògicament, no els revelarem el desenllaç, que l'autor sap accelerar amb habilitat cap al final, però els recomanem molt que llegeixin aquesta bona novel·la i alhora demanem a Tusquets o un altre editor català que tradueixi tota la sèrie a la nostra llengua.

Humor

Lluís Boet

